

11. Blokáda

Matkopíchač s temnými kolegy právě dokončoval jeden z temných rituálů, během kterých tančí v kruhu, zvedají rytmicky ruce a velmi temně hučí.

Zakázaný císař a jeho vrchní eunuch Ho seděli u velkého kulatého stolu a nervozně ťukali prsty do dřevěné desky.

„Velký císaři, neměli bychom se také vrátit k našim rituálům?“ promluvil kastrát.

„Ho, nesor, nejdřív zabijem Blázna a tu jeho šílenou partu. Teprv potom se vrátíme k rituálům, ale filozofická otázka stejně je, jestli se na ně nevysrat. Přeci jen jsme prošli světem mrtvých a vrátili se zpět mezi živé, což by nám dalo právo některý věci změnit,“ odpověděl císař. Ho se zamyslel.

„Mocný císaři, je oceněním hodné, že přemýšlíte nad budoucností svého národa. Já jsem se vůbec neopovažoval navrhnout jakékoliv změny.“

„Ho, všechno má svůj čas. Teď mě sere tahle parta pobožnejch bezmozků, kdybysme neměli dohodu, dávno bych je nechal svému osudu. Dostanou nás nakonec do problémů, uvidíš, ty vole,“ řekl císař takovým pesimistickým tónem a zvýšil hlasitost klepání prstů do dřeva.

Temné kolegium naposledy vydalo temný hrdelní řev a zatřepotalo rukama nad hlavou. Unaveni zasedli do svých židlí a hned naplnili sklenice velikosti stakanu tvrdým destilátem.

„No konečně. Už ste skončili?“ zamručel císař a otevřel lahev, „dáme se teda do práce, ne? Před náma je shromážděná armáda lodí připravených nám zabránit v další cestě.“

Matkopíchač zvedl panák alkoholu a prázdným temným obličejem pohlédl po císaři, jenž neprojevil ani známku strachu. Poté tekutina zmizela v temnotě hrdla a vůdce Temného kolegia promluvil.

„Ty čínský kašpary rozřežeme na kostičky, ale nemělo by tě spíš trápit, že mezi budoucími oběťmi mohou být i tví vzdálení příbuzní?“

„Matkopíchači, tyhle hovadiny na mě nezkoušej, sou to komunisti, před nimiž všichni mí rozumní předci zdrhli,“ odsekl císař.

„Dobrá, nerozčiluj se. Vy nebudete provádět obřady před nastávající bitvou?“ pokračoval Matkopíchač.

„Ne, nechci se zdržovat hovadinama, chci Blázna a chci ho co nejdřív, ať se pak můžu věnovat svým vlastním věcem,“ nerudně řekl vůdce Zakázané říše.

„O to líp,“ zasmál se temně Matkopíchač a obrátil pozornost k členům kolegia. Zhluboka se nadechl a promluvil temným hlasem.

„Čas pomsty nastal. Zapněte smrt'áka.“

Temné kolegium povstalo a temně začalo hučet. Po chvíli se oddělil Vošoust a šel vydat rozkazy.

Lodě zmrtvýchvstalých začaly nabíjet zbraně a ‚smrt'ák‘ byl zanedlouho připraven k akci. Matkopíchačův temný hlas spustil světelnou show smrtících paprsků, které flotilu čínských bitevníků rozporcovaly do hranolů velikosti krabičky od krbových zápalek.

Lodě zmrtvýchvstalých mířily k Zemi, kde již začínala vládnout globální panika. Kupodivu Temné kolegium nevyhladilo kolonie v okolí Jupitera, Saturnu, Uranu a Neptunu, pravděpodobně z důvodu nízkého počtu obětí a zastavili až na oběžné dráze Marsu.

Čelní představitelé zkusili zahájit vyjednávání, ale byli Matkopíchačem a Zakázaným císařem odmítnuti a obyvatelstvo dostalo deset minut, aby se rozloučilo s blízkými a vlastními životy. Času bylo vlastně tak málo, že panické chování nemělo čas dorůst pozemských rozměrů a jenž nabralo skutečný grády přesně ve chvíli, kdy temné lodě zapálily atmosféru a tím během několika minut zničily stovky let marsovske terraformace.

Existovala jediná osoba, která ocenila efektní katastrofu posledního soudu. V jednom malém zamřížovaném okně byla hlava, která s úsměvem od ucha k uchu pozorovala ohnivou přibližující stěnu. Něco nesrozumitelného mumlala, ale čím blíž byl oheň a žár, tím víc se Marten smál.

Jenže o této malé životní epizodě nikdo z pozemšťanů nevěděl a ani neměl šanci se jakkoliv dozvědět. Všichni stáli s otevřenými ústy plných výkřiků typu „OMG“, „WTF“, „OMGWTF!“ před obrazovkami doma, v ulicích nebo prostě v místě, kde zrovna šokem ustrnuli s přenosným zobrazovacím zařízením. Mars v přímém přenosu zemřel před očima.

V čínském generálním štábu vládl maximální ruch. Nejvyšší armádní šarže navázaly rozhovory s jinými pohlaváry spřátelených i zneprátelených mocností planety Země a největší zelení mozci vymýšleli strategii, kterou by mohli použít proti síle, jež dokázala zničit Mars. Nevycházelo jim z modelů však nic jiného, než bitva posledního soudu.

„Soudruzi, je vám jasné, že toto může být absolutní konec lidstva?“ promluvil zpcený čínský prezident.

„Ještě pořád nevíme, co vlastně chtějí. Na naše pokusy o komunikaci nereagují,“ řekl jeden z generálů.

Než stihl kdokoliv cokoliv dodat, nastala změna. Projekční plocha začala zářit a z reproduktorů začalo vycházet temné mručení.

V bílém světle plátna se ukázala temná postava s temným hlasem v hrdle.

„Jsem mocný Matkopíchač a vrátil sem se ze světa mrtvých s Temným kolegiiem a Zakázaným císařem, abych zajal, mučil a zabil Kapitána Blázna s celou jeho zasranou posádkou. Zvláště Ponga bych si velmi rád vychutnal osobně. Vydáte-li je, možná budete žít.“

Čínský prezident se rozhlédl po svém generálním štábu a zkontroloval reakce vzdáleně připojených.

„My ho nemáme, ale víme, kde se právě nachází. Nedávno jsme našli jeho Základnu a možná bychom se mohli domluvit, měl bych...“ začal mluvit, ale zastavilo ho temné zamručení.

„Ani hovno, jestli jste ho našli vy, tak my ho najdem taky. K ničemu vás nepotřebuju a všechny vás pobijeme starou klasickou cestou. Výsádkem a početní převahou,“ zachechtal se Matkopíchač a přerušil komunikační kanál.

„Já jsem ale nedořekl, že Základna je kompletně izolována od veškerých signálů. Bude zázrak, jestli Kapitána Blázna najdou,“ řekl čínský prezident svému štábu a v hlavě musel přerovnat skutečně hodně myšlenek. Ale ať je třídil jakýmkoliv způsobem, neustále mu vycházelo, že pro záchranu planety a socialismu v Číně nemůže udělat vůbec nic.

„Soudruhu prezidente, ať to bude mít jakékoliv důsledky, my se nesmíme vzdát a musíme zaútočit všemi zbraněmi, který nahoře máme. Jde o naši komunistickou čest,“ povstal jeden generál a začal tleskat. Vstávali další a další, aby nakonec všichni společně provolávali slávu a nesmrtnost čínské komunistické straně.

Nabuzený soudruh prezident vydal rozkaz k bitvě na orbitální dráze.

Několik desítek největších a nejmodernějších čínských vesmírných bitevníků ze sebe vydaly to nejlepší, jenž v dané situaci bylo možné. Některé před zničením stihly jednou či dvakrát vystřelit a na jiných zvládla posádka aspoň nabít. Převaha Temného kolegia a Zakázaného císaře byla více než zřejmá. Během pěti minut bylo vše v okolí Země zničené a zaplněné troskami, mezi kterými se vznášela zmrzlá těla čínských vojáků.

„Hrozný amatéři,“ zasmál se temně Matkopíchač, když v zasedací místnosti pozorovali paseku, kterou nadělali na orbitálních drahách.

„Mocný Matkopíchači, nás nikdo nepřemůže! Ať žije Temný kolegium!!!“ zakřičel Pičín, pozvedl číši a spustil nějaký temný chorál.

„Doprdele, už je to tady zase,“ zakroutil hlavou Zakázaný císař, vložil do uší špunty a naklonil hlavu ke svému vrchnímu správci.

„Ty vole, Ho, než dojedou ty svý sračky, spust' skenery, projed' tu hroudu kamení a vody milimetr po milimetru a vyšli na povrch pořádněj výsadek. Vyřešíme jednou provždy problém s komunistama.“

„Mocný císaři, velmi rozumná slova, ihned se do toho dám,“ pokýval Ho hlavou a rychle odešel. Zakázaný císař otráveně pokračoval v sezení u stolu s Temnými, jenž ho začínali svými temnými šaškárnami poněkud srát.

„Soudruzi a soudružky, právě jsme byli svědky konce naší armády. Než se sem dostanou jednotky ze vzdálených kolonií, tak na Zemi všechno skončí. Vydejte rozkazy k poslednímu odporu. Teď už je každý zodpovědný sám za sebe. Otevřete sklady a vydejte zbraně všem, kteří je unesou. Budeme se bránit do posledního muže, ženy, klona a androida,“ promluvil prezident čínské republiky ke konsternovanému generálnímu štábu.

Obrazovky vzdálených spojení rychle pohasínaly, jak jednotliví vůdci odcházeli řešit své lokální problémy. Několik čínských generálů neuneslo hrůzu totální porážky a prostřelilo si hlavy služebními zbraněmi. Ti, kteří zůstali naživu, bez připomínek spustili plán poslední bitvy a každý v duchu slyšel smrtku brousit kosu.

„Šéfe, hrozná nuda, já bych zabíjel, až bych brečel,“ přišel do baru na vyhlídce Pong. Kapitán Blázen seděl se Starým přítelem a debatovali spolu.

„Si běž zahrát nějakou svoji porno hru,“ odpálkoval ho Blázen.

„Šéfe, co myslíte, že sem dělal poslední čtyři dny? Ta stará ženská je naprosto nezničitelná, až teď si šla lehnout.“

„Heh, matka mě nepřestává překvapovat,“ usmál se Starý přítel a doplnil sklenice kořalkou.

„Ti dva sou pěkně hotoví,“ konstatovala Urgha, která právě dorazila a spatřila Karlose s Johnem opřené čely o desku stolu, oba dva obklopené prázdnými láhvemi a nevyšňupanými lajnami.

„Tak byli pár dnů vzhůru, co bys čekala,“ s neutuchajícím úsměvem řekl Starý přítel.

„Čekala bych konečně nějakou změnu, zatím tu pomalu zahníváme a tímhle tempem je část z posádky upitá a ufetovaná k smrti,“ odpověděla Urgha.

„Netvař se tak přísně,“ vstoupil do diskuse Blázen, který potřeboval ubalit další brko, „vždyť jsme v bezpečí, kde nám nic neuteče. Jde po nás jen pár pomatenejch čínskejch bolševiků, nenastal přeci konec světa.“

„Blázne, ty umíš každou diskusi zabít dobrým vtípem, na zdraví!“ otevřel Starý přítel další láhev s tvrdým alkoholem.

„Tak co bysme jako měli dělat, dokud Kokot nenajde nějakou tajnou krám v tajném skladu, kterým vyřešíme náš problém, máme všichni prostě a jednoduše volno,“ zapálil Kapitán brko a pozvedl panáka.

Frank u vysílačů zaregistroval velmi jemné změny na displejích osciloskopů. Strávil několik dlouhých hodin snahou vysledovat jejich původ a význam, ale nepřišel vůbec na nic. Usoudil, že zatím nemá smysl s tím neurčitým zjištěním otravovat Kapitána, proto detekované anomálie uložil a přidal několik svých domněnek.

Nemohl vědět, že z orbitální planety přichází signál ze skenerů, jimiž eunuch Ho pátral po Kapitánovi Bláznovi a jeho posádce. Přestože nešetřili energií, shodou neovlivnitelných náhod, čínský sarkofág zabránil detekování Základny, což se projevilo strašlivým temným řevem Matkopíchače.

„Jak to, že je nemůžete kurva najít? Někde tam musí být, tak se vraťte k přístrojům a pokračujte v tom zasraném pátrání. Kdybych chtěl Blázna hned mrtvého, tak zničím celou tuhle zasranou planetu. Rozumíte vy idioti???“

Zaražení členové kolegia s ušklíbajícím se Zakázaným císařem temně odmručeli souhlas a v hlavách už měli tu starou dobrou pozemní pátrací akci spojenou s vyhlazováním civilistů.

Dvanáct kilometrů pod hladinou moře probíhala v odposlechové místnosti divoká diskuse, protože nejvyšší vedení tuleního národa nedokázalo rozhodnout o pomoci Kapitánovi Bláznovi.

„Ty vole, Nejvyšší předsedo,“ zprudka hovořil Mamut, až mu žoky sádla skákaly ze strany na stranu, „Pong nám pomohl s čínským přepadením a my tu už pár dnů posloucháme čínskou

komunikaci, jak s nima vyjebávají. Navíc je tu problém s tím šíleným Matkopíchačem, který flotilou zablokoval orbitální dráhy.“

„Tak Mamute, to snad není náš problém, my máme jiný kanály, kterým posíláme svý zboží. Dění na povrchu není nic, co by mělo kohokoliv zajímat. Lidi s náma vyjebali a když se tam vzájemně vyvraždí, tak to pro nás bude o dost lepší,“ odpověděl Předseda, který měl všeho už plný zuby.

„Kurva Předsedo, takhle nemůžem přemejšlet. Kdo by nám vozil nejlepší hulení celýho vesmíru? Nemůžem bejt přeci takový sobci a kvůli nějakejm starejm předsudkům přijít o nejlepší drogy širokýho dalekýho okolí by nás sralo pěkně dlouho. Dobře víš, jak se s nima skvěle paří a otázkou zůstávají Muskové. Musíme jim dát vědět, jaký sračky se nám dějou nad hlavama,“ pokračoval v argumentaci Mamut.

„Si myslíš, že nezaregistrovali Doktorovo zmizení z map?“ přimhouřil Předseda oči a začal přemýšlet. Rozhodně nechtěl nasrat Musky.

„Předsedo, určitě už připravují záchranou akci, ale mohli bysme si u nich trochu šplhnout, nemyslíte?“ řekl Mamut a už věděl, že má vyhráno.

Nejvyšší předseda začal přemýšlet, aby po nějaký chvíli rozhodl lehce zariskovat a vyslat několik průzkumných ponorek.

„Mamute, velíš tomu a celá akce je na tvoji zodpovědnost. Jestli se něco vysere, hodím všechnu špínu na tvůj tlustej krk. Rozumíme si?“

„Předsedo, naprosto,“ odpověděl spokojený Mamut.

Hlavní město zmutovaných tuleňů opustila skupina čtyř těžce ozbrojených výzkumných ponorek. Proplula Mariánským příkopem a zamířila k souřadnicím, kde měla být Základna Kapitána Blázna.

„Kolegové, dovolím si připomenout, že toto je naše první výprava po sto letech do naší původní vodní domoviny, takže se klidně můžete věnovat i vědeckým projektům a sbírat data. Teď raději zachováme radiový klid a až dorazíme na místo určení, omrkneme situaci a pokusíme se do ničeho nevměšovat. Hodně štěstí, promluvíme si až u Bláznovy podvodní nory,“ vydal Mamut do vysílačky rozkazy. Extrémně tiché tulení motory jely na plný výkon a ponorky prořezávaly vodní masu.

„Kapitáne Mamute, blížíme se k Základně a skener vrací podivný data. Je tam nějaká divná hmota, která dělá se signálem divný věci. Navíc to vypadá, že tam oxiduje několik čínskejch ponorek. Co budeme dělat?“ promluvil tuleň od kormidla. Mamut se zhluboka nadechl nosem.

„Co budeme dělat? Zničíme ty zmrdy a zjistíme, co se stalo s Kapitánem Bláznem.“

„Mamute, to se vedení příliš nebude líbit. Máme rozkazy o nevměšování,“ oponoval další člen posádky.

„Srát na ně, Kapitán Blázen je kámoš a navíc mám od Předsedy veškerou zodpovědnost. Takže cokoliv se podělá, podělá moji hlavu,“ odsekl Mamut.

„Výborně, tak pojďme zabít pár lidí,“ zasmál se kdosi z obsluhy.

„Všichni připraveni? Je tam šest čínských ponorek a nehodlám k jejich zničení použít víc než šest torpéd,“ řekl Mamut a pozoroval šest červených teček pobíhajících po mapě sem a tam.

„Kapitáne Mamute, připraveni,“ odpověděli skoro současně velitelé tří ponorek a Mamut stisknutím tlačítka vypustil torpéda.

„Sejměte je všechny!“ zakřičel a obrazovka mapy zobrazila šest zelených rychle pohybujících teček.

Soudruzi velitelé čínských ponorek sice zdroj nebezpečí zaregistrovali, ale snaha o jakýkoliv úhybný manévr či použití falešných cílů byla marná. Tulení torpéda byla velmi vyspělá technologie, navržená cíl zasáhnout za jakoukoliv cenu.

Senzory zaregistrovaly šest mohutných explozí v blízkosti Základny.

„Můj vůdce, venku se něco děje,“ přiběhl Kokot urychleně do Pozorovatelný, kde byla většina posádky a zcela nečekaně pařila.

„Kokote, už si konečně našel nějaký supertajný přístroj, který by nás zachránil?“ rozesmál se Pong.

„No... co máš?“ zeptal se Blázen nadšeně.

„Můj vůdce, zatím sem nenašel nic uspokojivého, ale přístroje zaregistrovaly šest podmořských výbuchů.“

„A pro nás to znamená co? Třeba nás číňani něčím bombardují, ne?“ promluvil těžce Karlos.

„Tím bych si nebyl jist, dle výpočtů předpokládám, že se jedná o torpéda a to velmi výkonná torpéda, jaká se ve výbavě domorodých armád nenacházejí,“ řekl Kokot.

„Výborně Kokote, Muskové přicházejí, jsme zachráněni!“ vykřikl Blázen radostně.

„To bysme měli zapít! Co se slaví?“ pozvedl Jack hlavu ze stolu.

„Příchod záchrany, ty vole,“ plácl ho Pong přes záda a začal okamžitě rozlévat z láhve alkohol do sklenic.

„Kapitáne Mamute, hlásím úspěšné zničení všech čínských ponorek,“ promluvil z reproduktoru jeden z velitelů.

„Všiml jsem si, přesuneme se před vstup do jeskyně a propálíme dovnitř. Připravte plazmový řezáky, ta čínská sračka vypadá dost bytelně,“ řekl Mamut a navigoval ponorku před místo, kde měl být vstupní otvor.

Dva plazmové hořáky umístěné v dálkově ovládaných miniponorkách zahájily práci. Už ze začátku bylo jasné, že celá operace bude nějakou dobu trvat. Přestože řezáky byly navrženy pro vrtání tunelů v těch nejtvrdějších horninách, čínský beton velmi odolával a museli nastavit jejich výkon na maximum.

„Bude to pěkně dlouho trvat a snad jsou všichni uvnitř v pořádku. Nám nezbyvá nic jiného, než si rozdělit osmihodinové služby u ovládání plazmy a zbytek může začít pařit,“ oznámil Mamut a rozdál posádce lahvičky.

Uběhlo asi šest dnů, když Kokot decentně upozornil velmi unaveného Blázna, že kdosi z druhé strany hory projde skrz beton. Věděli již pár dnů, respektive Kokot jim před pár dny řekl, že v místě vstupního otvoru do jeskyně kdosi zahájil vrtací práce. Jelikož vůbec netušili, o koho se může jednat, připravil s Pongem pevnou obrannou hráz kolem přístavu s větším množstvím automatických zbraní a zásobou vodních min.

„Šéfe, všechno bude v pořádku, já s nima vyjedu, ať je to kdo je to,“ řekl Pong, který byl v plné pohotovosti a brousil nože. Vedle něj seděla stará dáma a ostříla hrot své smrtící hole.

„Mami, seš si jistá, že se toho chceš zúčastnit?“ kroutil hlavou Starý přítel.

„Synáčku, jsem stoprocentně rozhodnutá, že nechci umřít nudou,“ odpověděla dáma a natáhla lajnu perníku.

„Můj vůdce, právě prorazili,“ oznámil Kokot a všichni běželi k výtahu, aby byli na molu co nejdřív.

„Ty vole, to mě poser, proč to ti komanči dělají tak složitě? Nejdřív nás zalejou a pak se k nám provrtávají? To mi nedává logiku,“ hovořil Blázen k Pongovi a přitom kouřil joint.

„Šéfe, třeba to fakt nebudou bolševici,“ řekl stručně osobní strážce a bedlivě sledoval výstup z podvodní kamery umístěné v tunelu.

„Můj vůdce, přístroje signalizují nepozemský typ použité energie. Ať se k nám prokopává kdokoliv, má mimozemské styky,“ pověděl Kokot.

„Ty vole, mimozemský styky mají všichni,“ zakroutil Blázen hlavou a odklepl popel.

„A už sou skrz!“ vykřikla Urga, displej zobrazoval plamen žhavé plazmy a vodu zaplnily bubliny páry.

„Tak pojďte sráči, sem připravení!“ zařval Pong a držel prst na spouštěcí automatické obrany.

„Slyší nás někdo? Ste tam Kapitáne Blázne?“ přijal komunikátor signál přicházející z tunelu.

„Kdo to kurva...?“ přiskočil Pong k mikrofonu.

„To seš ty Pongu? Tady Mamut, ste všichni v pořádku?“ promluvil hlas.

„Ehm.. Mamut... Jo, ty vole, tuleni, kde vy se tady kurva berete? Přišli ste v pravej čas,“ sklonil se Blázen k mluvítku.

„Odposlouchávali sme čínskou komunikaci a zmizeli ste nám z map, tak sme raději zajeli ověřit, že je všechno v pořádku. Můžeme za váma? Nesejme nás Pong?“ odpověděl Mamut.

„Nejsem debil, pojd'te dál, u mola je místa dost,“ řekl Pong a trochu ho sralo, že nebude bitka.

U stolků ve vyhlídce vládlo hutné napětí, které by se dalo krájet spolu s kouřem z jointů a cigaret.

„Ty vole Mamute, říkal si teda, že ste zničili šest ponorek a že ty nejsou náš největší problém?“ zeptal se Blázen pro jistotu ještě jednou.

„Ano Blázne, Země je pod blokadou Temného kolegia a Zakázaného císaře. Ti navíc zničili veškerou čínskou flotilu v Solárním systému a teď se pravděpodobně chystají komunisty vyhladit z povrchu zemského,“ vysvětlil Mamut současnou situaci.

„Ale to zase není až tak k zahzení, když zlikvidujou všechny zasraný rudochy. A když vyjebou i se severokorejcem, tak světu bude o něco líp,“ mudroval Pong.

„To sice jo, ale spolu s komunistama vyjebou i se zbytkem planety a vás si nechaj na konec. Jediněj důvod, proč tu ti zmrdi jsou, seš ty a tvoje parta,“ rázně odpověděl Mamut.

„Mamute, to je mi jasný, že Matkopíchač chce mě a ten podělanej císař zase Ponga, ale co budeme dělat?“ řekl Blázen.

„Blázne, už sem vyslal kolegy od vysílaček, aby pomohli vašemu operátorovi komunikace obnovit veškerá spojení. Bude potřeba natáhnout nový antény, protože tu čínskou sračku nedostaneme z hory pryč. Navíc bude nejspíš důvodem, proč vás z orbity zatím nenašli skenerama,“ povídal Mamut a současně otevřel dalšího lahváče.

„A to bude mít Frank radost,“ zasmál se Jack.

„To je ten koktavej?“

„Jo Mamute, ale je chytrej,“ řekl Blázen a zapálil další brko.

„Sem ho nechťel urazit. Co bys takhle říkal tomu, kdybychom vás zkusili dostat do bezpečí. Někam hodně daleko pryč z Mléčný dráhy, kde nikdo nebude tušit, kdo jste,“ pokračoval Mamut.

„Šéfe, tak to ani hovno, tahle honička nebude mít konec, dokud znovu ty zmrdy nezabijem. Musíme na Titan vyzvednout Kapku a přidáme se k odboji. Pokud tedy nějaký existuje a stejně, jestli neexistuje, tak ho založíme,“ projevila se Pongovi dlouhá lajna, která mu přinesla do hlavy dlouhou myšlenku.

„Pongu, takovej dlouhej proslov si fakt neříkal ani nepamatuju,“ pozvedl Karlos lahváče.

„Ale poved se mi, žejo?“ pochválil Pong sám sebe.

„To víš že jo,“ naznačil Karlos ťuknutí lahví a pak se sklonil ke své jihoamerické lásce.

„Blázne, vypadá to, že nás čeká bitva o záchranu domoviny,“ naklonil Starý přítel hlavu.

„Příteli, vypadá to tak,“ řekl mu Kapitán přímo do očí.

„Já jsem náhodou ráda, že jsem nebrousila hůlku zbytečně,“ řekla Stará dáma a v jejích očích Pong spatřil záblesk nadšení, jenž dobře znal. Měl ho každý čistokrevný zabiják.

„Kakapitáne, sspojení sese ssvětem oopět nanavvázáno. Sstatanice vyvypadá vv popořádku,“ promluvil z komunikátoru Frank.

„To rád slyším, máš tam Kokota?“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, jsem tu. Kolegové tuleni mají docela rozsáhlé znalosti komunikačních technologií, takže s nimi byla radost spolupracovat.“

„Frankův puch jim nevadil?“ rýpl si Kapitán.

„Kakapitáne...“

„Můj vůdce, jsou civilizovaní a přicházejí do styku s všelijakými rasami, takže jejich přístup je přísně profesionálně korektní. Každopádně velmi důležité je, že z nějakého záhadného důvodu Matkopíchač zanechal u Titanu pouze jeden bitevník a menší okupační armádu.“

„No a cos jako čekal?“ nechápal úplně Blázen.

„Můj vůdce, vzhledem k tomu, co se děje na povrchu, čekal bych Titan vymazaný z map. Vždyť musí vědět, že tam máme chatu s hangárem.“

„Kokote, buďto udělali chybu nebo je to past,“ vstoupil do rozhovoru Pong, „ale nebál bych se ničeho, chyby využijeme a do pasti neskočíme. Osvobodíme Titan a potom Zemi.“

„Ty vole, Pongu, to je hodně odvážnej plán,“ s jistou ironií v hlasu řekl Starý přítel.

„Neser, já sem vyhladil celou zkurvenou civilizaci včetně toho posranýho císaře i s tím jeho bezkouličem,“ odsekl Pong a vzteky začal drtit krystal.

„Si dělám prdel, akorát mám obavy o svoji matku. Takhle napruženou a natěšenou sem ji snad ještě v životě neviděl. Trochu mám o ní strach, přeci jen není nejmladší,“ přiznal Starý přítel barvu a sklonil hlavu k jedné lajně.

„Nemusíš se o ni bát, za prvý se o sebe postará sama, za druhý budu vždy nablízku a za třetí se možná o svý matce dozvíš nějaký nový věci,“ zachechtal se Pong a natáhl nejdelší čáru ze stolu.

„Promiňte, že vám skáču do řeči,“ řekl Blázen, který zrovna umotal nové brko, „ale musíme rozhodnout, kdo zůstane tady a kdo půjde na Stanici. Někdo tady na to bude muset dohlédnout, protože Mozečka s Mazlíčkem budeme potřebovat nejspíš jinde.“

„Šéfe, plán už mám vymyšlený. Základnu ohlídá Frank s Doktorem, Stanici bude mít na starost Jack a zbytek poletí Kapkou osvobodit Zemi. Někjaký dotazy?“

„Ty dva chápu, ale proč já mám dělat hlídače?“ nechápal silně opilý Jack.

„Protože až osvobodíme Titan, někdo bude muset dohlédnout na podnik. Bar se nesmí zastavit, chápeš?“ odpověděl Pong.

„Myslím, že rozumím,“ souhlasil Jack, protože hromadný zabíjení ho nelákalo, kdežto představa rozjetý zábavy a hromady flašek ano.

Stanice byla nepoškozená a v kráteru byla menší strážní loď, kterou Pong rychle zlikvidoval jedním z paprskometů.

„Šéfe, nejspíš nemáme moc času. Mateřská loď brzo zjistí, že jedno z hlídkových plavidel neodpovídá. Jacku, až odsud odletíme, tak sejmeš všechno, co se tady objeví. Kokot připravuje Kapku ke startu, za deset minut mizíme,“ řekl a šel Jackovi rychle ukázat, kde je ovládání zbraní. Byl v klidu, protože věděl, že obrana je zcela nezávislá na Jackově stavu.

Přesně za deset minut byla Kapka připravena opustit parkovací dok.

„Můj vůdce, aktivuji maskování a chystám provést sken povrchu měsíce,“ řekl Kokot, když proletěli ochranným polem a Jack nahodil automatickou obranu.

Pro lidské oko a většinu přístrojů neviditelná loď několikrát obletěla Titan, kde zjistila několik početnějších výsadek zmrtvýchvstalých. Největší skupina se nacházela zcela nečekaně v kolonii Saturn VI a podle všeho byl Bláznův bar plný neplaticů, kteří plenili zásoby alkoholu a drog.

„No tak tohle mě fakt pořádně sere, to je banda zmrďů,“ vykřikl Kapitán, když mu došlo, na co se dívá.

„Šéfe, vyjebeme s nima rychle, ale nejdřív musíme dostat z oblohy ten jejich křižník. Navrhuji nějaké rychlé řešení, protože pak nebudeme mít moc času. Matkozmrđ brzo zjistí, že se něco děje,“ řekl perníkem nabuzený Pong.

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout osvědčené černé mikrodíry. Nikdo z posádky nezaregistruje, že přišel jejich konec,“ pověděl Kokot.

„Kokote, pojďme na to,“ vyhrkl Pong a začal nabíjet generátor mikroděř.

Císařský temný bitevník byl skutečně impozantní. Bylo vidět, že jeho konstruktér strávil mnoho času u počítače a věnoval hodně pozornosti zdobným detailům. Reliéfy s pekelnými scénami byly skutečně povedené.

„Šéfe, můžu už vypustit Krakena?“

„Pongu, vydrž, ještě ho jednou obletíme a Urgha udělá pár fotek pro náš internetový profil.“

„Ehm...“ začal netrpělivý Pong drtit krystal.

„Kapitáne, mám připravit přímý přenos?“ zeptala se Urgha.

„Ještě ne, čím déle zůstaneme v utajení, tím lépe. Jenom všechno zaznamenávej, až přijde čas, vhodně to sestřiháš a nahraješ na web,“ řekl Blázen a začal balit další brko.

„Kapitáne, nemám problém, zase budeme za hvězdy,“ odpověděla Urgha a odešla ke kamerám a fotoaparátům.

„Pokud všechno přežijeme,“ dodal cynicky Blázen. „A ty Kokote? Už můžeme odstřelit ten podělanej kosmoplán?“ zeptal se ještě, zapálil brko a otevřel lahváče.

„Můj vůdce, zaujímám pozici s nejlepším možným výhledem,“ odpověděl Kokot a navedl Kapku do pozice vhodné k odpalu červí mikrodíry.

„Šéfe, doprdele se zmrda,“ zajásal Pong a stiskl velké červené odpalovací tlačítko.

Z přední části kapky vyletěla malá mihotavá tečka, jež vysokou rychlostí mířila k temnému bitevníku. Jakmile zasáhla trup, začala fungovat gravitace, která během několika minut pohltila celou loď i s posádkou. Než se kdokoliv nadál, tak bylo po všem a vesmírem plulo jen několik drobných součástek a pár zmrzlých kusů lidských těl.

„Veliteli, co to kurva je...!“ vykřikl operátor císařského temného křižníku, když zaregistroval přibližující černou mikrodíru.

„To je problém,“ stihl ještě velitel odpovědět, než ho pohltila temnota smrti, kterou už jednou poznal.

Světlo znovu uviděl v přijímací místnosti vyzdobené krvavě brutálními výjevy.

„A doprdele,“ proběhlo veliteli hlavou a do čekárny záblesky světla přinášely další členy jeho posádky.

„To snad není možný, už sme tady zas! Ten zasranej Matkopíchač a proradnej Císař o ničem takovým nemluvili. Vždyť sem kurva ještě nikoho ani nezabil,“ křičel jeden z vojáků a zoufale kolem sebe šermoval nožem, který ale nefungoval. Neublížil ani mouše.

Rachot otevíraných těžkých dveří prozradil, že celá posádka je kompletní.

„Vážení, vidím, že události se již daly do pohybu a jsem velmi potěšen, že můžu přivítat první navrátilce. Ste nepočítali, že se uvidíme tak brzo, žejo šmejdi?“ promluvil temně známý hlas, který se začal smát. Vládce podsvětí Nergal přišel osobně navštívit staronové maso do kotle na vývar.

„Věřili jsme, že budeme žít věčně,“ špitl nějaký hlas.

„Takovýhle hovna vám u všech čertů nakecal kurva kdo?“ chechtal se Nergal dál.

„Protože už to tady znáte, tak vynecháme úvodní školení a rovnou si půjdete odpočinout do starých známých kotlů. Nechal jsem povolat brigádníky pro udržování ohňů, čekám totiž pořádněj nával. A teď už padejte, kam patříte,“ zakončil Nergal uvítací projev, poodstoupil a pozoroval ztichlé mrtvé duše. Ty se seřadily do trojřadu a zamířily k topeništím.

„Stará bude mít radost, čeká nás hromada zábavy,“ zavřel Nergal dveře a zmizel do paláce.

Kokot po zničení císařské lodi zamířil s Kapkou do okrajové části kolonie, kde přistál v jednom z Kapitánových pašeráckých skladů.

„Šéfe, Kapka se pohlídá se sama, my vezmeme pár zbraní, přepravku s lahváčkama a vyrazíme vyčistit město.“

„Můj vůdce, vypustil jsem několik dronů, abychom získali přehled, kde jsou koncentrovány největší síly.“

„A přesně toho využijeme, zaútočíme na druhou nejsilnější skupinu, čímž ty zmrdy rozhodíme a přilákáme k sobě,“ představil Pong další strategii.

„To je všechno?“ nechápal Starý přítel.

„Není, držte se všichni nějak pohromadě a nerozutečte se mi,“ odpověděl Pong.

„Ničeho se neboj Starý příteli, von má vždycky plány jednoduchý, ale velmi účinný,“ zapálil Blázen brko.

„Tak asi vyrazíme, ne?“ pozvedl Karlos brokovnici v ruce jedné a v druhé držel láhev s absinthem.

Ve skladištní zóně byl klid, který jim umožnil nenápadně projít až k prvním obydleným domům. Hlavní křižovatky byly obsazené silně vyzbrojenými hlídkami.

„Šéfe, navrhol bych pro začátek odložit meče a místo nich použít konvenční zbraně.“

„Pongu, proti tomu nebude nikdo nic namítat, proto má sebou Kokot bednu paprskometů a brokovnic. Jdeme s nima vyjebat.“

„Šéfe, tak tyhle slova rád slyším. Plecháči, ukaž ty hračky.“

Kokot otevřel přepravku, která ukrývala mnoho zbraní ze všech koutů vesmírů.

„Vyberte si podle libosti, mám ještě pro každého osobní ochranný štít. Našel jsem ve skladišti několik experimentálních vzorků. Možná by naši hosté chtěli...“

„Milý Kokote, já už sem příliš stará, aby mě chránil nějaký experimentální štít,“ ozvala se Stará dáma.

„Já jen pro jistotu, kdyby někdo chtěl,“ povídal napůl úst Kokot.

„My jinak tyhle věci nepoužíváme,“ řekl Blázen a zamířil směrem k hlídce. Stiskl spoušť a zbraň vyslala paprsek, který stojící muže usmažil na prach.

„Parádní hračka,“ zachechtal se a potáhl z brka.

Každý začátek je těžký, tak i tento na tom nebyl jinak. Čištění od zmrtvýchvstalých okupantů probíhalo pomalu, ale nekompromisně. Brzy měli hotový první blok domů a postoupili k dalšímu. Zůstávala za nimi krvavá spoušť, doutnajících mrtvá těla a hořící vozy. Pong v čele skupiny prozkoumával cestu a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem na řetězech hlídali zadní část. Dvě nemrtvé bytosti cítily krev a chtěly zabít.

„Ti vaši obživnutí hadráci jsou asi pěkně nebezpeční, že?“ zeptal se Starý přítel Blázna, který zrovna otevřel dva lahváče.

„Tady máš pivo a jo jsou, ale nerozlišují nepřátele od civilistů. Poznají jenom nás a zbytek je pro ně maso. Tady je hodně civilistů, tak je nechcem vypouštět. Přeci jen tu sme trochu doma,“ vysvětlil příteli, jak to mají se zombíky nastavený.

„To chápu, ale musím uznat, že tolik zábavy jsem si dlouho neužil. Ostatně matka je taky v nějakým zvláštním živlu,“ řekl Starý přítel a pozoroval svoji maminu, která s Urghou právě likvidují ozbrojené vozidlo.

Neustále přicházející jednotky útočníků, ale nedokázaly zabránit neodvratné zkáze. Pongova vražedná jednotka se prokousávala jednotlivými čtvrtěmi kolonie a nic je nemohlo zastavit. Zmrtvýchvstalí usoudili, že nejlepší pro ně bude stáhnout se z ulic a zabarikádovat v centru. Jak začaly nepřátelské skupiny mizet z ulice, pomalu vycházeli civilisté ze svých domů.

„Kapitáne Blázne, rádi vás vidíme. Chtěli bychom se přidat jako dobrovolníci k osvobozovací armádě. Vidím, že je vás málo, tak sem přivedl několik chlapců,“ přišel nějaký muž.

„Ne, že bysme si nedokázali poradit. Situace není nijak vážná, ale jestli si chlapi chcete trochu zastřílet, v ničem vám bránit nebudem. Netušim však, jestli máme dostatek zbraní,“ řekl Blázen.

„My si poradíme, máme svoje,“ radostně odpověděl muž.

„Obejděte je z druhý strany města a pořádně zaměstnejte,“ přikázal Pong a dal jim komunikátor, aby mohli ladit postup.

Během dalších hodin se k Bláznově malé osvobozovací armádě přidala většina zdravých mužů z kolonie, kteří byli schopní držet zbraň.

Pong je úspěšně zorganizoval tak, že vytvořili kolem agresorů smyčku, kterou koordinovaně utahovali.

„Šéfe, mám z toho hodně dobrej pocit, brzo vyhraje a zabijeme ty zmrdy do jednoho,“ řekl Pong Bláznovi, který na chvíli zastavil, aby ubalil brko.

„Taky si myslím, když bojuješ o vlastní domov, tak je vždycky vítězství na tvý straně. Podívej se na ten zápal v očích všech zúčastněných. Něco takovýho se málokdy vidí, tedka kromě očí Urghy,“ pověděl Blázen a pozoroval Urghu se Starou dámou, která vášnivě prožívají boj v ulicích.

„Šéfe, docela mě překvapili místní. Vždycky sem je měl za ožraly a perverzáký, dobře se s nima chlastá a fetuje, ale nikdy by mě nenapadlo, že v nich bude tolik odvahy.“

„Pongu ty vole, prostě ti věří a jsi pro ně autorita. Stal si se velitelem odboje, ty vole,“ pozvedl Blázen lahváč.

„Šéfe, máte pravdu. Vlastní odbojová skupina chyběla v seznamu mých zážitků. Ještě nikdy jsem nemusel bránit svůj domov. Doprdle, musím jít zabíjet...!“ vykřikl Pong, natáhl lajnu a vrátil se zpět do čela boje o svobodu kolonie. Bitva ještě neskončila.

Hořící barikády zaplnily ulice a kanály pohlcovaly litry vody smíchané s krví mrtvých a zraněných. Čím víc stlačovali zmrtvýchvstalé do úzkých, tím víc násilí přibývalo. Nepřátelé se nechťeli vzdát snadno. Pach spáleného masa nesený kouřem ohňů roznášel vítr nad ulicemi plných smrtelného ryku. Záblesky paprsků a střelného prachu dotvářely atmosféru menší apokalypsy. Pong to vždycky uměl rozjet a na výsledném dojmu mu záleželo.

„Pongu, neměli bychom trochu povzbudit kolegy z odboje?“ zeptal se uprostřed bitevní vřavy Blázen.

„Šéfe, přijdou vám chlapani málo střízliví?“ odpověděl s úsměvem Pong.

„To ne,“ pozoroval Blázen odbojáře, „ale drobná motivace v podobě alkoholu a drog zdarma by jim podle mě ještě přidala na sebevědomí.“

„Šéfe, to rozhodně. Chcete je teda ještě víc vyndat?“

„Pongu určitě, budou nás pak mít víc ráději,“ řekl Blázen a nepřestával pálit z ručního paprskometu. Informace o volně dostupných podpůrných látkách v podobě alkoholu a drog se rychle roznesla a všechno bylo svižně rozebráno.

Masakr zmrtvýchvstalých nájezdníků nabral obrátek a nyní již byla v ulicích většina obyvatel, včetně žen, dětí a starých. Krev tekla proudem, řev raněných a umírajících byl slyšet celou kolonií a černý kouř z hořících budov nutil do kašle. Temní útočníci znovu ochutnávali pocit smrti.

„Hmooooohhhhhhhmmmm, hmoooo, hmoooo, hmoooooooohmhmhmooooohh,“ probodávalo temné hučení ušní bubínky. Temné kolegium bylo zrovna uprostřed rituálu s rukama nahoře, když přišel velmi nasraný Ničitel světů.

„Matkopíchači, kurva Blázen právě vyjebává s našima lidma na Titanu,“ zařval, seč mu síly stačily. Spolčení temných nijak nereagovalo a pokračovalo ve svém ujetém tanečním obřadu. Uvědomil si, že v tomhle stavu na ně musí jinak. Natáhl do plic tolik vzduchu, kolik mu umožnily a znovu zařval, ale tentokrát s temným přízvukem.

„Matkopíchači, kurva Blázen právě vyjebává s našima lidma!!!“

To zabralo. Temné kolegium přestalo s pohyby rukou nad hlavami a zpozornělo.

„Co prudiš Ničiteli a proč přerušuješ náš pravidelný obřad? Cože nám dělá Blázen?“ nasraným temným hlasem promluvil Matkopíchač.

„Matkopíchači, vyjebává s našima lidma,“ polotemně zamručel Ničitel, protože na pořádný temný hučení už neměl vzduch.

„A kde?“ promluvil temně Kokot.

„V kolonii na Titanu.“

„To není možný, tam by neměl být,“ temně zamručel Šoustal.

„Ale je tam s Pongem a celou partou zmrdu,“ odsekl Ničitel.

„To, že tam má stanici spojenou se Zemí víme, ale kde má na Zemi útočiště pořád nevíme, co budeme dělat?“ promluvil Pičín.

„Vlítáme na ně a rozmrdáme celej Titan,“ vykřikl temně Vohnout.

„Naprosto souhlasím,“ výrazně kýval Ničitel hlavou.

„Vážení temní soudruzi,“ důrazně temně promluvil Matkopíchač.

„Něco málo jsme nejspíš podcenili, když jsme dovolili Bláznovi objevit se za našimi zády, ale je jako moucha za prdelí podvodního buvola čekající na hovno. Akorát sme ho vystrnadili z jeho smradlavý neviditelný nory, což neznamená, že se pustíme do jeho bezhlavého pronásledování.“

„Proč ne?“ nechápavě temně zamručelo několik hlasů.

„Protože neutečeme z rozdělaného dobývání planety a zabíjení civilistů, když je to navíc důvod, aby sme donutili Blázna přijít za námi. Ten zmrud nám nemůže nic udělat, máme největší armádu v

dějínách vesmíru a již jednou jsme zemřeli. Phuáááá...!“ Matkopíchač pozvedl ruce a plynule přešel do temného rituálního hučení.

„No to mě poser, pro jaký kretény já dělám? Já chci ničit kurva planety a né temně hučet jak nějaký posranej ezočůrák,“ řekl nasraný Ničitel napůl huby a odešel.

V kolonii Saturn VI. vítězství začalo spolehlivě převažovat na stranu Odboje. Smyčka smrti byla utažena napříč ulicemi a uvěznila poslední desítky zmrtvýchvstalých v bývalém ústředním výboru a Bláznově baru. To byla věc, která ho hodně srala.

„Pongu, nejdřív dorazíme koloniální ředitelství a podnik si necháme nakonec. Musíme nejdřív vymyslet, jak ho co nejmíň zničit. Záchrana baru bude muset být velmi citlivá záležitost, rozumíš mi?“

„Šéfe, naprosto a myslím, že jsme na náměstí,“ odpověděl Pong a opatrně nahlédl do prostoru kolem ředitelství. Všechny přilehlé ulice byly zaplněné krví pomazanými odbojáři, kteří netrpělivě očekávali rozkaz k poslednímu masakru.

„Kapitáne, tak už zaútočíme?“ řekl hlasitě Karlos, který chytl loveckou náladu. Ostatně nebyl sám, horečka krvavé noci přemohla všechny a Kokot měl co dělat, aby udržel Mozečka s Mazlíčkem na uzdě. Z těch všech krvavých pachů a vyhřezlých mozků měli dost zamotaný hlavy.

„Vypadá to, že by konečně mohlo dojít na nože a meče,“ oznámila Stará dáma, která s Pongem monitorovala situaci.

„Už by se dalo, ale bude to nebezpečný. Cítí se na to vaše nabroušená hůlka?“

„Pongu, je připravená jako nikdy,“ usmála se.

„Dobrá tedy, zahájíme útok,“ řekl Pong a zapnul komunikátor.

„Odbojáři a odbojáčky, před námi je poslední velká bitva, kterou musíme vyhrát a osvobodit náš skromný domov. Až zazní znamení, všichni najednou vyrazíme na steč a všechny ty zmrdy pozabíjíme. Zajatce jsme nebrali doposud, tak je nebudeme brát ani nadále. Huráááá!!!“

„To byl dobřej válečnickej proslov,“ uznale pokýval hlavou Starý přítel.

„Pong občas umí povzbudit lidi, aby se dobrovolně vrhli na smrt. Nikdy mě to nepřestane fascinovat,“ souhlasil Blázen a zapálil brko, které v mezipauze ubalil.

„Můj vůdce, nezapomínejte také doplňovat tekutiny,“ přišel odněkud Kokot se dvěma otevřenými lahváči.

„Kokote, ty seš skvělej,“ radostně řekl Starý přítel a po jednom svižně šáhnul.

Pong začal odpočítávat od deseti k jedné a potom hlasitě zapískal na prsty.

Armáda odbojářů pochopila signál a z ulic do náměstí vtekly lidské vlny bažící po krvi.

„Necháme je udělat nejspínavější práci a pak si půjde zabojoovat se skutečnými soupeři. To nebude jako ve virtuálním trenažéru, matinko,“ uculil se Pong na Starou dámu.

„Mladíku, neměj obavy,“ oplatila mu úsměv.

V okolí ředitelství započala krvavá jatka.

Uplynula asi jedna hodina, během které počet odbojářů klesl zhruba na polovinu a zbývající zmrtvýchvstalí se ukrývali v úřední budově. Podle rozkazů Pongovi válečníci zastavili u vchodu a vyčistili příchozí uličku.

„Vážení spolubojovníci, nyní vyberu deset nejlepších z vás, kteří se mnou a tady s několika kolegy půjdou uklidit vnitřek baráku. Rozdělíme ho na úseky, které vyčistíme a půjdeme odspoda nahoru. Rozumíme si?“ oznámil Pong a vybral deset mužů, o kterých tušil, že se ničeho nebojí.

„Kdo chce jít se mnou, tak může,“ otočil se ke svým přátelům.

„Půjdu s Kokotem ohlídnout situaci kolem baru, má nějaký nápady, jak se jich bezpečně zbavit,“ řekl Blázen.

„Půjdu s Kapitánem,“ oznámila Urgha.

„Já taky, nechci bejt u toho, až moje vlastní matka zařve v boji,“ vzdychl Starý přítel.

„Tak to asi budeme jenom tři,“ zachechtal se Karlos a podíval pořádně upil z láhve.

„Fajn, nemám problém, aspoň pro nás zůstane víc masa. A teď mě dobře poslouchajte...,“ začal Pong vysvětlovat, kudy jednotlivé dvojice půjdou.

Stará dáma si skutečné zabíjení užívala takovým způsobem, že bylo Pongovi naprosto zřejmé jedno – nebylo její první. Smrtící hůlka fungovala opravdu brutálně, lámala kosti, vypichovala oči, uši ústa a zásahy do prdele byly taky hodně bolestivé. Tělo měla pružné jako padesátnice a Pong musel uznat, že skutečně válí. Kam vstoupila, tam zůstali mrtví.

Přestože Pong Starou dámu nepřestával jedním okem sledovat, přestal se o ni vyloženě bát a ukájel své zabijácké choutky. Nevynechal nic z tradičního odsekávání údů, propichování orgánů či otevírání lebek.

Postupně takto natlačili poslední zmrtvýchvstalé do horního patra, kde proběhla poslední dorážka. Pong s Karlosem nechali okupanty Staré dámy, aby ještě jednou na stará kolena poznala pocit ze zabití posledního odpůrce. Toho si skutečně vychutnala, když klečel a prosil o milost, prorazila mu čelo holí a na hrud' vyškrábala vlastní podpis.

„Pánové, neuvěřitelná zábava,“ řekla a byla velmi spokojená. Utřela hůlku od krve a šouravým krokem šla k Pongovi.

„To sme teda viděli, ale dámo, vypadáte, že jste zraněná,“ spatřil Karlos asi pětcentimetrový krvácející řez na noze matky Starého přítele.

„To není nic závažného, Urgha mi to stáhne několika stehy,“ odsekla Stará dáma, když pohledem zkontrolovala zranění.

„Dobře, tak asi půjdeme obhlédnout, co se děje u nás v baru. Mám docela žízeň,“ navrhl Karlos.

Bláznův bar byl v obležení velmi vyndaných odbojářů, kteří netrpělivě čekali, až otevře zatím nezničený podnik. Kokot chystal jakési zařízení a Urgha se Starým přítelem otevřela provizorní stánek se zásobami, které přivezli ze skladu, v němž byla schována Kapka.

„Šéfe, ředitelství je naše a tato milá nebezpečná dáma s holí byla neuvěřitelná. Nic podobného jsem v životě neviděl. Co se děje tady?“

„Pongu, ty zmrdy jsme natlačili dovnitř a Kokot chystá přenosné silové pole.“

„Šéfe a co s ním chce dělat?“

„Pongu, vyčerpáme z něj veškerý vzduch,“ odpověděl stručně Blázen a nervozně kouřil brko.

„Šéfe, to je hodně brutální, sice nic nezničíme, ale zato se všichni poblíjou, poserou a zechčijou. Bude toho hodně k úklidu,“ řekl Pong a otevřel lahvičku.

„Myslíš jo?“ podíval se po něm Kapitán.

„No, vím jak funguje vystavení člověka vakuu, není to nic pro měkoty,“ napil se Pong z lahve a pozoroval dění.

„Můj vůdce, vývěva je zapojená, začal jsem odčerpávat atmosféru,“ oznámil Kokot a zapnul přístroj.

„Kapitáne, není to moc krutý?“ zeptala se opatrně Urgha.

„Ani mi nepříjde, ti zmrdi s náma vyjebávají pěkně dlouho a dokonce se kvůli tomu vrátili z mrtvejch. Tak proč je neposlat zpět mezi mrtvý bolestivě, aby měli na co vzpomínat,“ odpověděl Blázen a pozoroval jednoho z uvězněných, který vyběhl ven.

Chvilí zmateně pobíhal, ale podle toho, že si chytl krk a začal zvracet, poznali přicházející konec. Nebožák po chvíli naplnil kalhoty chcankami a hovnem, vyvalil oči a z úst mu začal vylézat otékající jazyk. Krev z očí, nosu a uší oznámila smrt.

„Můj vůdce, pro jistotu je tam chvíli nechám. Vůbec nevíme, jakou mají životnost,“ řekl Kokot a šel uklidnit frontu ožralých odbojářů.

„Šéfe, tohle je hodně solidní prasárna,“ pokýval hlavou Pong.

Asi po třiceti minutách Kokot napustil vyčerpaný prostor atmosférou a vypnul ochranné pole.

„Můj vůdce, asi bychom měli jít zkontrolovat škody.“

„To souhlasím, tam to bude vypadat.“

„Šéfe, rozhodně jdu s vámi.“

Překročili několik posraných mrtvých zmrtvýchvstalých a podle puchu poznali, že je čeká pěkně náročný úklid.

„Na mě se rozhodně nedívejte, na tohle najmeme lidi,“ řekla Urgha ve chvíli ticha.
„By mě ani nenapadlo, chtít po tobě úklid,“ pověděl Blázen a bylo mu fakt zle od žaludku.

Část vykalených a krví omámených odbojářů Pongovi oznámila, že zabavila přístávací moduly zmrtvýchvstalých.

„Veliteli Pongu, ještě sme rozjetí a chceme osvobodit zbývající kolonie. Přidáte se k nám?“
„Helejte volové, podle našich pozorování na Titanu zůstává zanedbatelný množství zmrtdů, takže si vezměte třetinu lidí a udělejte co musíte. My se musíme soustředit na důležitější věci. Jestli ste si toho náhodou ještě nevšimli, Země je v totálním obležení,“ slyšeli rebelové od Ponga odpověď.
„Nemám problém, bratři a sestry za mnou!“ zavelel jeden z nich a dav zamířil k letišti.
„Pongu, myslíš, že to zvládnou?“
„Šéfe, já nevím, ale sftovaný sou dost, tak by mohli zvládnout samostatnou vyhlazovací akci.“
„Když to vidíš takhle, tak jim dáme šanci,“ zapálil Blázen brko a otevřel lahváč.

Zkušenost říká, že lidem dávat příliš šancí nemá smysl. Většinu příležitostí totiž podělaj nebo si jich vůbec nevšimnou, ale v tomto případě to bylo naopak.

Samostatná operace odbojářů začala kostrbatě, ale nakonec se sehráli a dokázali pomoci lokálním vzbouřencům úspěšně povraždit zmrtvýchvstalé okupanty. Je tedy pravda, že bylo potřeba víc obětí a protéklo mnohem více krve, protože chyběla mentální Pongova podpora a smích Staré dámy se smrtící holí, ale nakonec sehráli pěkný orchestr masakru.

Asi dva dny trvalo, než najatí zaměstnanci vyčistili Bláznův podnik a mohli znovuotevřít. Ještě jednou a nadlouho naposledy Kapitán vyhlásil večírek zdarma, do kterého vrazil hromadu drog a několik desítek hektolitrů alkoholu. Po krátké poradě vedení Odboje usoudilo, že je nutné zařídit, aby účastníkům osvobozujícího boje zůstaly v hlavě jenom ostře přísný vzpomínky. Krev, maso, rozsekaná lidská těla, proudy krve a řev, jenž se zařezával do morku kostí, přelitý alkoholem a excitovaný silnými chemickými stimulanty. Něco takového málokdo do smrti zapomene.

„Kapitáne, v ulicích vládne neuvěřitelná pařba,“ přišel Karlos do soukromých prostor baru.
„Slyšel sem, Pong je ještě venku?“
„Jo je, nechal si postavit velký pódium a předvádí ty svý Kung-fu triky. Lidi ho žerou a těch fanynek, to by ses Kapitáne posral,“ řekl Karlos suše, nalil sobě panáka a začal drtit hroudu kokainu.
„Pong je hroznej magor, ale musím ho nechat slavit, jinak s ním nic dál nebude,“ zamručel Blázen, potáhl z brka a přemýšlel nad dalšími kroky. Titan získal zpět svoji svobodu, teď bude potřeba vybojovat to samé pro matičku Zemi.

„Hele, stará, zastav na chvíli,“ proplesknul přes hýždě Nergal Ereškigal, která zrovna věnovala pozornost nebeskému býku.

„Že já sem ti tuhle hračku pořizoval, to tě ten gigantickej čůrák tak vzrušuje?“ řekl nevrle.
„Je to jeden z nejlepších erotických kousků z Vulkánovy dílny a jo, ten falus mě fakt dostává, je vytoplanej do detailů a dokáže se sám postavit,“ hladila Ereškigal ocelové býčí koule.
„Ty mě sereš, já jdu sám,“ zakroutil Nergal hlavou a chystal se otočit.
„Co se miláčku vůbec stalo?“ zašeptala partnerka vládce podsvětí.
„Máme tu další várku navrátilců, tak sem je chtěl jít přivítat,“ odpověděl.
„To mě láska zajímá, pojdme se na ně podívat,“ laškovně zamrkala Ereškigal, která věděla, že svého muže trochu nasrala. Ráda ho provokovala, byla přeci jen manželkou boha a kvůli tomu se nechtěla chovat jako nějaká pipka z kuchyně.

Přijímací hala byla plná překvapených bývalých zmrtvýchvstalých. Ani oni nečekali, že se vrátí do pekla brzy. Když jejich počet narostl tak, že byli k sobě namačkaní jako sardinky v konzervě, otevřel Nergal dveře.

„Tak vás tady vohnouti pěkně vítám. Stejně jako předchozím vám nemusím vysvětlovat místní pravidla, protože už je znáte, tak rovnou pěkně zamíříte ke svým kotlům. Teplota roztavený síry je příjemná a paliva máme nachystáno dostatek. Jo, kdybyste neznali tuhle krásku, tak to je moje stará a některý z vás si vybere ke svým zvrhlým choutkám. Zabít nikoho nemůže, ale s týráním a mučením problém není, to budete cítit do posledního nervu. Nějaký dotazy?“

Mezi příchozími zavládlo ticho a nikdo ani nepípl.

„Výborně, takže se pěkně seřaďte do trojstupu a ke kotlům poklusem klus!“ zavelel Nergal a políbil Ereškigal.

„Řekl bych, že se Blázen s Pongem dali do práce.“

„Lásko, co to pro nás znamená?“

„Že brzo máme očekávat značný přísun znovumrtvých duší. Musím přiznat, že se docela těším, protože už dlouho jsme nezažili opravdu pořádnou akci,“ řekl Nergal a pohledem zkontroloval proud mrtvých, jestli mu někdo příliš nevybočuje z řady.

„Šéfe, poslední bojovníci za svobodu se vrátili z kolonií. Sice jsou jejich řady značně prořídly, ale nějakou návnadu pro děla dohromady ještě dáme,“ oznámil Pong.

„Už si skončil s tím divadlem venku?“

„Šéfe, skončil, musel sem trochu zvolnit mysl a srovnat myšlenky. Je vám doufám jasný, že v okolí Země jsou stovky nepřátelských lodí?“

„Ty vole, Pongu, říkáš mi fakt novinku a je mi jasný, že jich je lehce přesila,“ odpověděl Blázen a vyfoukl konopný dým.

„Šéfe, čeká nás skutečně jenom lehká přesilovka a právě nastal čas odletu.“

„Proč právě teď, nezapaříme ještě?“ přivřel Blázen jedno oko.

„Šéfe, teď není vhodná doba,“ odpověděl Pong zcela vážně.

„Pongu....? Takovýhle slova jsem od tebe snad ještě nikdy neslyšel,“ málem vypadlo Kapitánovi brko z úst.

„Šéfe, já vím, ale situace není úplně růžová. Může se docela dobře stát, že o Zemi přijdeme,“ řekl zcela vážně Pong.

„Ty vole, ty mě děsíš,“ zíral Blázen.

„Šéfe, to není mým cílem, ale jestli neseženeme další pomoc, tak jsme v prdeli.“

„Pongu, i to je mi jasný, úkoloval sem pro jistotu Doktora, aby se spojil s Jednookým,“ pověděl Blázen a začal balit velké brko.

„Šéfe, to rád slyším, jestli nemáte problém, tak za hodinu bysme teda vyrazili.“

„Nemám problém,“ řekl Blázen, zapálil špeka a začal přemýšlet.

Hodina utekla jako několik vykouřených jointů, když Blázen přišel do skladiště s Kapkou.

„Můj vůdce, armáda našich věrných odbojářů je již připravena na oběžné dráze, aby s náma vyrazila získat Zemi zpět pod kontrolu. Posádka je na svých místech připravena odstartovat,“ přivítal příchozího Kokot a počkal, dokud Kapitán nenastoupil.

Velitelský můstek Kapky hlučel ruchem až do příchodu Blázna, kdy najednou utichl.

„Kapitáne, všichni jsme připravení,“ řekla Urgha a natáhla od Ponga jednu velkou lajnu.

„Fajn, Kokote, vem nás nahoru,“ usadil se Blázen do kapitánského křesla a přitáhl popelník.

Kapka sebou lehce zachvěla a odlepila od podlahy.

Deset odbojářských plavidel očekávalo přilet Ponga a Kapitána.

„Kolegové odbojáři, naše velká chvíle nastala. Možná se někteří z vás z této akce nevrátí, ale budiž pro všechny útěchou, že vejdete do dějin. Nyní vám pošlu strategický plán, který bude něco jako zákon, který do posledního písmene splníte,“ promluvil Pong do mikrofonu. Reprodukter odpověděl souhlasně několika hlasy najednou.

„Můj vůdce, oni ještě netuší, že budou potravou pro děla?“ naklonil se Kokot k Bláznovi.

„Ne, ještě to nevědí a říkat jim to ani nebudem. Já vím, je to trochu sviňárna, ale prostě potřebujem odlákat pozornost, abysme mohli mezi ty zmrdy nenápadně vlítnout.“

„Mládeži, válka si žádá obětí,“ promluvila Stará dáma a nepřestávala hladit Mazlíčka po hlavě. Ten ji lásku oplácel dlouhým jazykem.

„Já nevím jestli to víte, ale ten váš Mazlíček má blahodárny vliv na moje křečové žíly,“ podotkla ještě.

„Matko...?“ pozvedl obočí Starý přítel.

„Serte na to, startujeme likvidovat vesmírný plavidla. Kokote, zapni motory a maskování,“ přerušil rozhovor Pong a zaujal pozici u zbraní. Začal přípravou pervitinových lajn, o nichž věděl, že jich bude potřebovat hodně.

Flotila bojovníků za svobodu vyrazila vstříc Zemi. Plavidla odbojářů se rozdělila do dvou skupin, které zamířily k armádě Temného kolegia a Zakázaného císaře.

„Co tam blbnou? Ví někdo, kde je Blázen s lodí?“ temně zamručel Matkopíchač sedící v kovové velitelské sedačce, když viděl přibližující skupinu svých pěti bývalých lodí. Hned mu bylo jasné, že jsou v rukou vzbouřenců z Titanu.

„Matkopíchači, právě k nám přilétá pět našich lodí, které neodpovídají na signál,“ promluvil z reproduktoru Zakázaný císař.

„U nás to samé, zničte je všechny,“ odpověděl temně Matkopíchač a marně přemýšlel, jestli se nejedná o podlou lest.

„Sundejte je z oblohy,“ rozkázal temně a obsluha zbraní vyslala pět torpéd.

Posádky odhodlaných válečníků z Titanu zkusily zareagovat, ale neúspěšně.

„Kapitáne Blázne, nemáme žádnou šanci. Všichni jsme mrtví,“ byla poslední slova, které v Kapce slyšeli.

„Šéfe a je po srandě, teď je řada na nás. Zdá se, že nás ještě vůbec nezaregistrovali. Máme kurva štěstí,“ promluvil Pong.

„Pongu, můžou nás kdykoliv objevit, měli bychom začít s útokem. Matkopíchač bude ještě pár minut přemýšlet, o co vlastně mělo jít,“ řekl Kokot.

„Je náš čas,“ pozoroval Blázen výhledem prostor před Kapkou. Byli hodně blízko.

„Kokote, snad nás ty atomovky nezabijou. Jsme příliš na dosah,“ dodal Kapitán.

„Neříkej, že po tom všem se bojíš atomovek,“ zachechtal se Starý přítel.

„Ale hovno, příteli. Jen sem se chtěl ujistit, že budeš s matkou v pořádku. To je to poslední, co bych chtěl. Přijít o kámoše a vzácný hosty,“ řekl Blázen a ještě pár sekund přemýšlel.

„Drahoušku, nesmysly neřeš a spusťte konečně show,“ promluvila Stará dáma.

„Dobře, Pongu, ukaž tomu temnému kreténovi, co jsme zač,“ uzavřel diskusi Kapitán Blázen. Pong radostně souhlasil a zmáčkl tlačítko.

První atomovka vybuchla mezi temnou flotilou a jaderný žár pohltil čtyři kosmické lodě. Krátce potom následovala další bomba a po ní zase další. Gigantická jaderná vesmírná bitva právě začala.